

Introspecție

Adriana Birau

Oglindă aburindă în seară târzie,
o rază de lună ce prin geam răzbate,
dans de vapori în ceața lăptoasă
și-o siluetă fără contur cersind claritate...
Fantoma din sticlă se întreabă cine e,
căci răspunsul i-a fost mereu încuiat
de lacăte de nesiguranță,
refugiat în imposibil, niciodată grațiat.
Întrebare împletită în recif de interogații
trimis la adresa autocunoașterii,
zace în adâncurile ființei,
în epava predestinată descompunerii.
Și ar renunța să mai întrebe...
toropeala căutării o dizolvă încet
și oboseala îi îngrașă incertitudinea,
însă tabloul de sine e incomplet.
Știe că trebuie să fie mai mult
decât un contur al existenței,
o formă banală de carne de om
și-o comună amprentă a prezenței.
Suficientă nu și-a fost niciodată
și întotdeauna s-a întrebat
de reflectă vreun gram în plus
decât normalul universal aprobat.
Prisma conștiinței e mereu neclară
și totuși... mai bine s-ar întreba
ce ar vrea ca ea să fie
și ce la sine ar schimba.